

Таким чином, CLIL – це дидактична методика, яка дає можливість сформувати в учнів лінгвістичні та комунікативні компетенції нерідною мовою в тому ж навчальному контексті, в якому у них відбувається формування і розвиток загально навчальних знань і навиків.

Список використаної літератури

1. Варій М. Й. Загальна психологія : підручник [для студ. вищ. навч. закл.]. Київ: Центр учбової літератури, 2009. 1007 с.
2. Рубинштейн С. Л. Основы общей психологии. СПб. : Питер, 2000. 720 с.
3. Heras, A., Lasagabaster, D. (2015). The impact of CLIL on affective factors and vocabulary learning. Language Teaching Research.
4. Marsh D. CLIL/EMILE – The European Dimension: Actions, Trends and Foresight Potential. Bruxelles: The European Union, 2012. 400 p.
5. http://sites.znu.edu.ua/cms/index.php?action=news/view_details&news_id=40079&lang=ukr&news_code=nova-storinka40079-ukr

Анна Терещук (м. Вінниця)

ВПЛИВ ТВОРЧОСТІ ЮДЖИНА О'НІЛА НА СТАНОВЛЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ДРАМИ

Творчість Юджина О'Ніла – загально визнана вершина розвитку американського театру ХХ століття, сліди його впливу можна знайти сьогодні у всіх знаменитих драматургів США. При цьому не можливо не відзначити, що виникла вона і розвивалась багато в чому завдяки тому впливу, який справили на нього європейські драматурги 2-ї половини ХІХ ст.: Г. Ібсен, А. Стріндберг, Г. Гауптман, У.Б. Ййтс тощо. Як відомо, поява «нової драми» була ознаменована не лише протестом проти комерційного мистецтва, а й змінами в художній структурі п'єси, природі конфлікту.

Зовнішня наповненість поступалася місцем аналізу душевних переживань, дія, заснована на зіткненні персонажів, – «внутрішньому» сюжету, що дає привід до філософсько-психологічного осмислення буття. «Найбільш

проникливі критики початку ХХ ст. помітили, – пише Б.І. Зінгерман, – що «якщо в старому театрі говорилося про трагедію в житті, то в новому – про трагедію життя» [1, с. 19].

Хоча зародки театральної культури в США сягають періоду революції й в ХІХ – на початку ХХ ст. з'явилося кілька видатних драматургів (Р. Берд, Дж. Хирн, Б. Говард, О. Томас, У. Муді), становлення американської національної драматургії відбувається лише в 20-х роках ХХ століття. Цей процес пов'язують – крім соціальних змін в країні – з розвитком реалістичного напрямку в літературі, який висунув Т. Драйзера, Е. Сінклера, С. Льюїса, Ш. Андерсона, Е. Л. Маєрса, Р. Фроста, К. Сендберга з дещо запізнілим впливом нової європейської драми (Ібсен, Шоу, німецькі експресіоністи), а також з рухом «малих» або «художніх» театрів, які кинули виклик комерційному Бродвею з його сформованою системою «зірок» і практикою грати п'єсу, поки вона дає збори – так звані «long-run plays».

П'єси 20-х років перевертають романтико-мелодраматичні штампи на сцені, набувають чітко виражену критичну спрямованість щодо американського способу життя. Особливо різкій критиці піддаються міщанство і культ успіху, плеканий в обстановці буму, тимчасової стабілізації капіталістичної економіки після першої світової війни.

Так, на Бродвеї, який був центром театральної індустрії у Нью Йорку, популярністю користувалися мелодрами, котрі описували сентиментальні любовні історії або шахрайські афери на тлі бурхливого міського життя з неодмінно щасливим фіналом. Стереотипність побудови п'єс, однобічність зображених характерів (ангели або демони) не подавали жодних надій на появу у США театру європейського зразка. Згідно з висновками американського дослідника Марка Браяна (Mark Bryan), драма кінця ХІХ століття практично не змінилася з часів Громадянської війни [5, с. 35].

Наслідуючи художні форми «нової драми» Г. Ібсена та Б. Шоу, молоді драматурги прагнули наповнити їх змістом американських соціокультурних реалій. З іншого боку, у пошуках власного стилю, вони тяжіли до використання класичних зразків світової літератури, проте значно модернізували їх, надали їм сучасного звучання. Першим, хто зумів знайти оптимальні мистецькі рішення складних завдань, став Юджин О'Ніл – драматург, якого вважають фундатором американської національної драми. Саме ним були вперше створенні яскраві

гостропсихологічні п'єси з використанням елементів структурного психоаналізу та класичної драми [2, с. 127].

Своєрідність творчості Юджина О'Ніла, глибина закладених у п'єсах думок пов'язані передусім із особливостями світосприйняття письменника, яке формувалося в період швидкого розвитку американської економіки, культури бізнесу та золотої лихоманки. Умови, в яких проходило його дитинство Юджина О'Ніла, стали важливим чинником формування письменника як драматурга. Він ріс в сім'ї акторів: постійні переїзди у зв'язку з гастролями батьків та, як наслідок, відсутність нормального дитинства, друзів, зрештою, дому в цілому призвело до «відчуття бездомності, неприкаяності та душевного дискомфорту, котре залишиться з ним на все життя» [4, с. 46]. Дитинство його пройшло в постійних роз'їздах: кожен сезон батько відправлявся на гастролі по всій країні, і мати, ревна католичка, з дітьми супроводжувала його, хоча терпіти не могла театр. «У кожної дитини зазвичай є свій будинок, а про мене можна сказати, що я ріс учасником трупи», – згадував згодом Юджин О'Ніл. Життя на колесах завадило йому здобути систематичну освіту. Після відрахування навесні 1907 р. з другого курсу Принстонського університету за студентські витівки майбутній драматург, по суті, починає самостійне життя.

Про життя і творчість Юджина О'Ніла написані десятки томів, але нікому не вдалося описати його молодість так, як це зробив він сам в монументальній сімейно-психологічній драмі «Довгий день йде в ніч» («A Long Day's Journey Into Night»). Яка була написана перед другою світовою війною, вона пролежала в паперах п'ятнадцять років і була опублікована в 1956 році, відродивши – вже помертвено – колишню славу О'Ніла в Америці і в усьому світі.

Уже з перших літературних спроб письменник виступає новатором та експериментатором, відмовляючись від інтриги, руйнує ієрархію театрального амплуа, звертає особливу увагу на діалог і підтекст [3, с. 298]. Прем'єра п'єси «Курс на схід до Кардіффу» ознаменувала народження «нової американської драми», що синтезувала в собі нові віяння: посилення драматизму у сюжеті, заглиблення у людські почуття, соціальну дієвість. Апогеєм творчості драматурга стали 20 -ті роки, саме в цей час автор пише такі п'єси, як «За обрієм» (Beyond the Horizon) (1920), «Імператор Джонс» (The Emperor Jones) (1920), «Анна Крісті» (Anna Christie) (1922), «Кошлата мавпа» (The Hairy Ape) (1922), «Усім дітям Божим дано крила» (All God's Children Got Wings) (1924).

В творчості Ю. О'Ніла першої половини 1920-х рр. сформувалась концепція особистості драматургічного героя, що включає в себе певні особистісні характеристики, такі як індивідуалізм, нігілізм, егоцентризм, що викликають у персонажів драм особливий психологічний стан, який характеризується наступними ознаками: відчуттям внутрішньої дисгармонії, порушенням і втратою гармонійних відносин із зовнішнім світом і з іншими індивідами. Особистість такого типу переживає стан підвищеної тривожності і незадоволеності життям і, тим не менш, прагне до самоствердження у ворожому їй навколишньому світі. Завзяте небажання героя підкоритися долі, обставинам, соціуму, перетворює його в активну особистість.

Список використаної літератури

1. Зингерман Б.И. Очерки истории драмы XX века. М.: Наука, 1979. 390 с.
2. Клюка Т.Л. Концепція трагічного у п'єсі Юджина О'Ніла «Пристрасті під в'язами». *Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Філологічні науки*. 2011. Вип. 27. С. 126-129.
3. Назарець В. Юджин Гладстон О'Ніл. *Зарубіжні письменники. Енциклопедичний довідник*. Тернопіль: Навчальна книга Богдан. С. 298-300
4. Чорненький Я. Я. Життєвий і творчий шлях Юджина О'Ніла. *Всесвітня література та культура*. 2006. № 7. С. 45-55
5. Bogard T. *Contour in Time*. New York : Oxford University Press, 1972. 440 p.

Діана Токарєва (м. Маріуполь)

ЗАСОБИ ФОНЕТИЧНОЇ ВИРАЗНОСТІ У АНГЛОМОВНІЙ РЕКЛАМІ

Аналізуючи рекламний дискурс як інституційний тип дискурсу, орієнтований на просування товарів і послуг на ринку, у межах філології його розглядають як у загально лінгвістичній площині (О. Зелінська, Дж. Н. Ліч, Г. Почепцов, Д. Розенталь та ін.), так і через вивчення окремих його аспектів, включаючи когнітивний (О. Анопіна, В. Охріменко, О. Ткачук-Мірошніченко